

[Justitsministeren]

ringer. Hvis ikke det kan nås inden den tid, så er der gode muligheder her.

Jeg er godt klar over på grundlag af tidligere artikler, hr. Ole Espersen har skrevet – det var vist om varetægtsfængsling – at der er uenighed mellem hr. Ole Espersen og nogle af hans partifæller om denne fremgangsmåde med hensyn til at forelægge sagen i Folketinget først, men det er der blevet givet tilslutning til i Folketinget vedrørende en række forslag; det gælder forslagene vedrørende produktansvar, økonomisk kriminalitet og flere andre lovforslag. Ikke alene har man accepteret det i Folketinget, også i Socialdemokratiet, men flere har givet udtryk for, at man fandt det glædeligt, at Folketinget var det sted, hvor man først mødte sagen, og det er vel en rimelig og rigtig placering af Folketinget i forhold til andre.

Så skal jeg bare svare hr. Poulsgaard, der sagde noget i retning af: hvorfor skulle advokaternes vederlag i retshjælpen være med, for advokaterne tjente jo nok? Ja, det er nu ikke sikkert, det er de advokater, der deltager i retshjælpen, der tjener nok. Jeg vil gerne fremhæve det betydningsfulde arbejde, som mange advokater gør netop på retshjælpsområdet for en meget lille betaling, og derfor synes jeg, det er ganske rimeligt også at se på disse vederlag.

Ole Espersen (S):

Ministeren sagde, at når vi var enige, så skulle vi jo passe på, at vi ikke stod og arbejdede os hen i retning af uenighed. Det er selvfølgelig i princippet rigtigt, men for den person, der søger retshjælp, eller for den lønarbejder, der på grund af en arbejdsskade søger fri proces, eller for den arbejdstager, der ikke har råd til, men som gerne ville være nævning eller domsmand, er det jo ikke nok at vide, at de Konservative og Socialdemokraterne er mægtig enige om, at de får alt for lidt, og er mægtig enige om, at du skal have fri proces, du får det bare ikke før om et år eller to, men de er enige, det må du da være glad og tilfreds med. Det vækker jo ikke nogen større glæde og tilfredshed.

Vi er enige i, kan jeg forstå, og det var jo ministerens indgangsreplik, at indtægtsgrænserne er helt forkerte, at der bør ske væsentlige ændringer, og at det bør ske hurtigt. Men når det er tilfældet, og når det drejer sig om

så enkle justeringer, der kan ske uden nogen som helst principielle problemer, så synes jeg, de burde ske, som det er foreslået her, med virkning i løbet af i hvert fald ganske få måneder.

Det har jo ikke skortet på tilkendegivelser. Allerede under debatten i 1985 var det klart, at der var et ønske om forhøjelse af disse satser. Der lå en klar opfordring til en regulering, men den kom ikke, og da kunne man jo ikke, selv om ministeren også dengang henviste til udvalget, sige: nå, nu ligger der en betænkning om et par måneder eller et halvt år, nu må vi vente og se. Der kom ikke nogen regulering, selv om satserne og grænserne dengang var mange år gamle.

For mig er der desværre ingen som helst tvivl om, at dette er – og det kan man jo så tage for, hvad det er – en måde at spare penge på, rent ud sagt. Det er der jo i princippet ikke noget galt i, men når det at spare penge betyder, at man gør det umuligt for 50 pct. af befolkningen at bruge retssystemet, så burde det måske siges noget tidligere fra regeringens side, altså: o.k., 70 pct. havde i 1978 mulighed for at bruge domstolene, nu sætter vi det ned til 20-30 pct., for vi har ikke råd til mere. Så kunne man sige: jamen det må vi så finde os i, det er der ikke noget at gøre ved, det er regeringens sparepolitik, og man kan så sige, at den er god eller den er dårlig, den er acceptabel eller den er uacceptabel. Men det drejer sig ikke blot om at vente på et teknisk forberedelsesarbejde af sikkert høj kvalitet, der kommer fra retshjælps- og fri proces-udvalget.

Må jeg spørge ministeren direkte: hvordan kan man forklare, at man med henvisning til dette udvalg vil vente med at forhøje honorarer til nævninge og domsmænd? Hvordan kan man forklare det med henvisning til et udvalg, der intet som helst har med nævninge og domsmænd at gøre? Når man fra ministerens side – også dér med rette naturligvis – siger, at en forhøjelse i høj grad er tiltrængt, og når man fra regeringens side siger: vi lægger megen vægt på lægfolks deltagelse i retssystemet, hvordan kan man så afslå en forhøjelse af noget, der har stået uændret i 10 år, under henvisning til noget, der intet som helst har med lægdommere og nævninge at gøre?

Jeg vil gerne spørge ministeren, om det ikke var muligt at få et konkret svar på dette